

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Locutio Dei Ad Cor Religiosi

Pawłowski, Daniel

Leodii, 1701

De Testamento hominis Religiosi.

Nutzungsbedingungen

[urn:nbn:de:hbz:466:1-59541](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-59541)

H O R A
CONSIDERATIONIS,
Tempore pomeridiano,
Diei quartæ.

*De Testamento hominis
Religiosi.*

Certum est. 1. Prohibitum esse Religiosis Professis testari, & Testamenta eorum irrita esse. Constat ex jure Canonico in Authent. *Ingressi Cap. de Sacros. Eccles.* Ratioque est, quia Religiosus Professus nec proprium habet, nec proprii est capax; testari autem est actus proprietatis. Religiosi quoque Societatis nostræ, necdum professi, post vota tantum simplicia, licet valide possint testari, licet tamen non possunt, sine præscitu Superioris, qui post mortem eorum, testamentum in gratiam consanguineorum factum, irritare potest, ita ut consanguinei, non ex Testamento succedant, sed ab intestato, ut docet Suarez, *Tomo 4. de Relig. lib. 4. cap. 6.*

Certum est 2. Statutam esse poenam

in Jure Canonico, Cap. *Monachi*. Contra Religiosos, qui post mortem, habuisse aliquid proprii deprehenduntur: statutam, inquam, esse poenam, ut non in loco sacro sepeliantur, sed in sterquilinio, cum pecunia vel re per eos possessa, ut fecit S. Gregorius Magnus, quem jus allegat; imò si in loco Sacro sepultus fuerit, est extrahendus, si id sine magno scandalo fieri potest. Nomine autem *proprij* intelligitur non solum dominium, sed etiam usus & possessio, independenter à Superioris consensu, juxta doctrinam Theologorum.

Certum est 3. dubiam ad minimum esse salutem eorum Religiosorum, qui multa superflua, unius vectoris onerario curru vix sufficientia, & interdum pretiosa, coacervant, detinent, & tandem post mortem relinquunt, quamvis ea cum licentia Superioris coacervaverint, & detinuerint, quia Concilium Tridentinum decernit, *Sess. 25. cap. de Regul.* Ut supellex Religiosorum, statui paupertatis, quam profitentur, sit conveniens, nihilque in ea superfluum sit. Non potest igitur licite Superior Religiosus, immò nec ipsa communitas Religiosa, etiamsi habeat dominium Bonorum, dare licentiam subdito, seu particulari Religioso, ad superflua, quia non potest contravenire Concilio. Nec

tantum licite, sed nec valide potest Superior Religiosus dare facultatem subdito ad superflua, quia est solum administrator, tam bonorum temporalium Religionis, quam eorum, quae aliunde obveniunt subdito; administratio autem illi conceditur à constitutione Ecclesiae ad necessaria solum, non superflua. Doctrina haec desumitur ex gravissimis Theologis, apud Sanchez *lib. 7. in Prae. Dec. cap. 8. §. 19. à num. 20.* Sed quidquid sit de his: Nunquid decet Socium Christi, (qui non habuit, ubi caput reclinaret, & qui nudus in cruce mortuus est) onustum superfluis mori? nunquid cum talibus sarcinis mortuus est S. P. Ignatius: qui in cubiculo suo nihil habuit praeter novum Testamentum, Thomam de Kempis de imitatione Christi, & Missale, quod pridie Missae dicendae curabat sibi adferri, ut adnotavit P. Consalvus in Diario. Alios è nostris servos Dei, talium superfluitatum hostes, & eliminatores referre, superfluum duco.

Certum est 4. Inesse Religioso bona quaedam, quae in nuncupatione Votorum à se non alienavit, ut patebit ex praxi sequenti, & de his posse testamentum conficere ejusmodi.